

عنوان مقاله:

رویکرد بومی و نوین برنامه ریزی کاربری زمین در توسعه شهری (مطالعه موردی: شهر زابل)

محل انتشار:

اولین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت شهری (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

اکبر کیانی - استادیار گروه جغرافیا، دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

اهمیت کاربری زمین شهری آنقدر مهم است که برخی از برنامه ریزان شهری در کشورهای پیشرفته آن را مساوی برنامه ریزی شهری می دانند. هدف از این تحقیق، ارائه رویکردهای بومی و نوین برنامه ریزی کاربری زمین در جهت تخصیص صحیح و بهینه و طرح های توسعه شهری است. عملکرد و روش رویکرد بومی در نحوه تخصیص کاربری زمین، با توجه به نیازها و فناوری های شرایط زمانی دارای ویژگی های خاص و مقیاس فضایی و زمانی خود بوده است. به عبارت دیگر، بررسی وضعیت این موضوع در شهرهایی با وضعیت گذر از دوره های تاریخی با بافت ها و محوطه های تاریخی از لحاظ «کرنولوژی» کاربری زمین شهری (همانند: مشهد، اصفهان، تبریز و شیراز) با شهر کنونی زابل متفاوت خواهد بود، زیرا مقر و موقعیت کنونی شهر زابل مربوط به دوره معاصر است. اما محوطه های تاریخی- باستانی منطقه سیستان (همانند شهر سوخته، دهانه غلامان) که از لحاظ شهرسازی و نحوه استفاده از کاربری زمین دارای کرنولوژی خاص خود است در این تحقیق جدا از وضعیت شهر زابل است. ویژگی شهر زابل از لحاظ کرنولوژی کاربری زمین شهری با کمتر از دو قرن، باعث ایجاد نقشه شهر به شکل تقریباً شطرنجی شده است. در این تحقیق با ارائه نمونه هایی از نارسایی های ناشی از کاربریهای موجود (عدم هماهنگی، تعادل، توازن و تخصیص صحیح) و پیامدهای آن (ترافیک اتومبیلها، مسائل اجتماعی و فرهنگی، فاضلاب و سیلاب، دسترس نداشتن خدمات و دیگر موارد متناوبه) پرداخته شده است. سپس ضمن بیان وضعیت بومی و موجود، با معرفی قابلیتها و کارآییهای سیستم پشتیبانی برنامه ریزی شهری اتوماتای سلولی (Cellular Automata=CA) با توجه به فناوری های موجود و در حال توسعه (زیر ساختهای سخت افزاری و نرم افزاری، مخابراتی، شبکه ای، نقشه ای) و شرایط زمانی و مکانی، نقش بکارگیری این سیستم در کاهش مسائل و مشکلات و توسعه سیستم کاربری زمین شهری تبیین و ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

کاربری زمین، شهر زابل، دانش بومی، فناوری های نوین، اتوماتای سلولی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/74705>

